

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU

P-1338/2018

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Splitu po sudcu ovog suda Branku Malenici, u pravnoj stvari tužitelja Techcom GmbH iz Münchena, Leonrodstrasse 58, Njemačka, OIB 23444430505, kojeg zastupaju punomoćnici iz odvjetničkog društva Kallay&Partneri u Zagrebu, protiv tuženika pod 1 Adria Čelika d.o.o. iz Kaštel Sućurca, Cesta dr. Franje Tuđmana 78, OIB 34606600284, kojeg zastupaju punomoćnici iz odvjetničkog društva Krka&Krka u Splitu i pod 2 Centra za kombinirani transport Zagreb d.d. iz Zagreba, Trg Senjskih uskoka 7-8, OIB 49800593791, kojeg zastupa punomoćnik Zoran Badovinac, odvjetnik u Zagrebu, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 22. prosinca 2020. u nazočnosti zamjenice punomoćnika tužitelja Maxim Lach, odvjetnice u Zagrebu, zamjenice punomoćnika tuženika pod 1 Jelene Galić, odvjetničke vježbenice i punomoćnika tuženika pod 2, na ročištu radi objave, dana 12. veljače 2021.

p r e s u d i o j e

I Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

"I Utvrđuje se nedopuštenom ovrha na pokretninama u vlasništvu tužitelja (čelične šipke (rebrasti betonski čelik), Fi 12mm x 12 m, ukupno 1.000,086 kg te čelične šipke (rebrasti betonski čelik), Fi 14 mm x 12 m, ukupno 955.070,00 kg) pokrenuta dana 11. rujna 2014. temeljem ovršne isprave pred Općinskim sudom u Splitu, poslovni broj Ovr-5034/14 te u kojoj je doneseno rješenje o ovrsi dana 12. rujna 2014., a koja se vodi između II tuženika kao ovrhovoditelja i I tuženika kao ovršenika.

II Nalaže se II tuženiku naknaditi tužitelju troškove ovog parničnog postupka zajedno sa zakonskom zateznom kamatom po kamatnoj stopi određenoj u smislu čl. 12. a st. 2. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi koja je jednaka referentnoj stopi uvećana za 8 postotnih poena, koja teče od dana donošenja presude pa sve do namirenja tužitelja i to sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe."

r i j e š i o j e

I Odbacuje se tužba u dijelu kojim se tuženiku pod 2 nalaže isplatiti tužitelju iznos od 5.996.739,00 kn te isplatiti trošak ovršnog postupka iz predmeta Ovr-5034/14, a sve s pripadajućom zateznom kamatom.

II Nalaže se tužitelju u roku od 15 dana naknaditi tuženiku pod 1 trošak parničnog postupka u iznosu od 309.262,50 kn, a tuženiku pod 2 trošak u iznosu od 535.118,75 kn.

Obrazloženje

Dana 25. ožujka 2015. zaprimljena je pod poslovnim brojem Pi-255/2015 tužba kojom je tužitelj ustao protiv tuženika zahtjevom radi utvrđenja nedopuštenom ovrhe na pokretninama određene rješenjem ovog suda broj Ovr-5034/14 od 12. rujna 2014., koja se vodi između tuženika pod 2 kao ovrhovoditelja i tuženika pod 1 kao ovršenika te podrednim tužbenim zahtjevom postavljenim prema tuženiku pod 2 radi isplate novčanog iznosa od 5.996.739,00 kn te naknade troška gore označenog ovršnog postupka, a sve s pripadajućom zateznom kamatom. Navodi kako ga je sud rješenjem broj Ovr-5034/14 od 5. ožujka 2015. uputio u parnicu radi proglašenja nedopuštenom ovrhe iz razloga što tuženik pod 1 (tamo ovršenik) nije vlasnik ovršenih pokretnina, koje u naravi predstavljaju čelične šipke (rebrasti betonski čelik), Fi 12mm x 12 m, ukupno 1.000,086 kg te čelične šipke (rebrasti betonski čelik), Fi 14 mm x 12 m, ukupno 955.070,00 kg, već bi to bio upravo tužitelj u cijelosti. Dodaje kako je s tuženikom pod 1 dana 8. srpnja 2014. sklopio ugovor o poslovnoj suradnji broj 0376-14-03985 kojim se obvezao ovom tuženiku osigurati sirovinu za preradu radi izrade konačnog proizvoda, dok se tuženik pod 1 obvezao tužitelju pružiti uslugu prerade sirovine u gotov proizvod, osigurati otpremu i dopremu gotovog proizvoda do Luke Split, sve po nalogu tužitelja, pri čemu je u tijeku cjelokupnog procesa vlasnik sirovine, odnosno gotovog proizvoda, isključivo tužitelj. Nadalje navodi kako se prije pokretanja označenog ovršnog postupka očitovao na obavijest tuženika pod 2 o pravu zadržanja na predmetnim nekretninama koje je uputio tuženiku pod 1 i tuženika pod 2 u više navrata dopisima obavještavao kako je on vlasnik predmetnih pokretnina, radi čega ovrhu smatra nedopuštenom, a podredni tužbeni zahtjev radi isplate iznosa i naknade troška ovršnog postupka od 5.996.739,00 kn postavlja u slučaju provedbe ovrhe.

Podneskom od 1. ožujka 2016. tuženik pod 1 izvijestio je sud kako je nad ovom strankom otvoren stečajni postupak rješenjem Trgovačkog suda u Splitu broj 14St-45/2015 od 18. studenog 2015.

Dana 14. ožujka 2016. zaprimljen je odgovor tuženika pod 2 kojim ponavlja navode o otvaranju stečajnog postupka i pored toga iskazuje protivljenje tužbi i postavljenom tužbenom zahtjevu u cijelosti uz obrazloženje kako je ovaj postupak bespredmetan jer je ovrha u predmetu broj Ovr-5034/14 provedena. Dodaje kako tužitelj svoje navode nije dokazao pravomoćnom presudom ili drugom javnom ispravom te ističe kako u trenutku podnošenja ovršnog prijedloga nije imao razloga sumnjati da bi predmetne pokretnine bile vlasništvo treće osobe te kako su u tom trenutku nedvojbeno bile vlasništvo tuženika pod 1, tako da je na njima stekao založno pravo radi osiguranja naplate svojih tražbina i prije pokretanja ovrhe.

Rješenjem broj Pi-255/2015 od 21. ožujka 2016. prekinut je postupak zbog otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom, a nastavljen je rješenjem broj Pi-255/2015 od 23. siječnja 2018. nakon čega je spis zaveden pod novim poslovnim brojem P-1338/2018.

Dana 2. prosinca 2020. zaprimljen je podnesak tužitelja kojim je preinačio prethodno postavljeni tužbeni zahtjev, a tuženici su se usprotivili toj preinaci, tako da sud na ročištu održanom 22. prosinca 2020. nije dopustio preinaku tužbe. Uzimajući u obzir odredbu iz čl. 191. st. 1. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 148/11, 25/13 i 89/14, dalje ZPP), radi se o promjeni istovjetnosti zahtjeva sadržanog u tužbi od 25. ožujka 2015., odnosno povećanju postojećeg i to nakon zaključenja

prethodnog postupka, stoga je ta promjena nepravovremena, a osim toga nije ni svrsishodna, jer tužitelj pet godina nakon početka ove parnice postavlja zahtjev koji ni činjenično ni pravno nije povezan s ranijim zahtjevom, budući dodatno zahtijeva utvrđenje prava vlasništva na predmetnim nekretninama, iako je od strane ovršnog suda upućen u ovu parnicu isključivo radi proglašenja ovrhe nedopuštenom. Ovome valja dodati kako zahtjev za proglašenjem ovrhe nedopuštenom ne predstavlja tražbinu, a upravo preinačenom tužbom tužitelj zahtijeva utvrđenje prava vlasništva na predmetu ovrhe i s tim u vezi zahtijeva isplatu novčanog iznosa od 5.996.739,00 kn, što u svakom slučaju predstavlja prekoračenje u odnosu na odluku suda koji ga je uputio u parnicu, pri čemu valja dodati kako je to ovlaštenje prekoračio i u tužbi od 25. ožujka 2015., također postavljajući podredni zahtjev radi isplate novčanog iznosa. Zbog iznesenog, nisu se ostvarile pretpostavke propisane odredbama iz čl. 190. ZPP, radi čega preinaka tužbe nije dopuštena, stoga je u ovom slučaju valjalo odlučivati u odnosu na glavni i podredni tužbeni zahtjev kako ih je tužitelj sadržajno postavio u tužbi od 25. ožujka 2015.

U tijeku postupka izvedeni su dokazi pregledom ugovora o poslovnoj suradnji od 8. srpnja 2014. i njegovog aneksa od 4. kolovoza 2014., obavijesti od 6. kolovoza 2014., izvatka iz poslovnih knjiga tužitelja za vrijeme od 1. siječnja do 11. studenog 2014., kupoprodajnog ugovora od 16. srpnja 2014. i njegovih dodataka od 18., 20., 21. i 29. kolovoza 2014., kupoprodajnog ugovora od 15. srpnja 2014., računa od 21. i 31. srpnja, 13., 28. i 29. kolovoza, 10. i 11. rujna 2014., narudžbenice od 10. studenog 2014., dopisa i očitovanja od 5. rujna 2014., računa od 28. kolovoza 2014., rješenja Trgovačkog suda u Splitu broj 14.St-45/2015 od 18. studenog 2015., pregledom raspoložive komunikacije putem e-pošte, popisa uvoznih carinskih deklaracija uvoznika Adria Čelik za vrijeme od 30. srpnja do 9. rujna 2014. s priložima, povijesnog izvatka iz registra Trgovačkog suda u Splitu za tuženika Adria Čelik d.o.o., zapisnika Porezne uprave, Područnog ureda Dalmacija od 16. ožujka 2017., izdatnica od 9. i 14. kolovoza 2014., računa od 28. kolovoza 2014., kupoprodajnog ugovora od 22. srpnja 2014. s priložima, rješenja Trgovačkog suda u Splitu broj 14.St-45/2015 od 5. rujna 2016. i rješenja Visokog Trgovačkog suda RH broj Ref. 30PŽ-6893/2016 od 9. studenog 2016. i broj 78PŽ-2700/2018 od 4. svibnja 2018., kupoprodajnih ugovora od 20. svibnja i 8. srpnja 2014., potvrde o podrijetlu robe od 7. kolovoza 2014., dopisa-zamolbe od 28. lipnja 2014., specifikacije isporuke čeličnog otpada te pregledom spisa ovog suda broj Ovr-2230/2020 (ranije oznake Ovr-5034/2014).

Stranke su zatražile naknadu troška postupka.

Tužbeni zahtjev je neosnovan, dok podredni tužbeni zahtjev nije dopušten.

Među strankama je kao sporno valjalo utvrditi jesu li se ostvarile zakonske pretpostavke zbog kojih bi ovrha određena rješenjem o ovrsi broj Ovr-5034/2014 od 12. rujna 2014. bila nedopuštena.

Na okolnost osnovanosti tužbe, odnosno utvrđenja jesu li se ostvarile pretpostavke zbog kojih bi ovrha određena rješenjem broj Ovr-5034/2014 bila nedopuštena, pregledan je ovršni spis ovog suda broj Ovr-2230/2020 (ranije oznake Ovr-5034/2014) i njemu raspoloživa dokazna građa te je utvrđeno kako nadalje slijedi.

Rješenjem o ovrsi broj Ovr-5034/2014 od 12. rujna 2014. prihvaćen je ovršni prijedlog ovdje tuženika pod 2 Centra za kombinirani transport Zagreb d.d. od 11. rujna 2014., postavljen protiv ovdje tuženika pod 1 Adria Čelika d.o.o., radi naplate novčane tražbine u iznosu od 5.571.233,93 kn utvrđene temeljem šest javnobilježničkih ovjerovljenih isprava i to bianco

zadužnica od 21. studenog 2013. potvrđenih kod javnog bilježnika Boška Jurišića u Solinu, sa zakonskom zateznom kamatom koja teče od dospjeća svake pojedine mjesečne tražbine te je određena predložena ovrha zapljenom, procjenom, oduzimanjem, otpremanjem i povjeravanjem na čuvanje ovdje tuženiku pod 2 pokretnina vlasništva ovdje tuženika pod 1 i to čeličnih šipki (rebrasti betonski čelik), Fi 12mm x 12 m, ukupno 1.000,086 kg te čeličnih šipki (rebrasti betonski čelik), Fi 14 mm x 12 m, ukupno 955.070,00 kg, njihovom prodajom te namirenjem ovdje tuženika pod 2 iz iznosa dobivenog prodajom. Istodobno, ovdje tuženiku pod 1 zabranjeno je raspolaganje zaplijenjenim pokretninama te utvrđeno stjecanje založnog prava ovdje tuženika pod 2 pljenidbenim popisom na ovim popisanim pokretninama.

Pregledom ugovora o poslovnoj suradnji sklopljenog između ovdje tuženika pod 1 i 2, razvidno je kako je ovdje tuženik pod 2, kao otpremnik, preuzeo obvezu obavljanja poslova otpremništva za potrebe ovdje tuženika pod 1, kao nalogodavca, dok se tuženik pod 1 obvezao na ime obavljenih usluga otpremništva, uključujući i carinsko posredovanje, plaćati ugovorenu cijenu tih usluga.

Pregledom sporazuma od 28. ožujka 2014., razvidno je kako su tuženici pod 1 i 2 suglasno utvrdili postojanje duga tuženika pod 1 prema tuženiku pod 2 koji je prema izvodu otvorenih stavki na dan 31. ožujka 2014. iznosio 7.110.114,44 kn, od čega je dospjelo potraživanje u iznosu od 6.386.204,12 kn i za taj iznos sudionici ovog pravnog posla sporazumno su utvrdili način i dinamiku vraćanja duga obročnim otplatama.

Pregledom zaključka broj Ovr-5034/2014 od 16. listopada 2014. i zapisnika od 3. studenog 2014., razvidno je kako je gore označeno rješenje o ovrsi od 12. rujna 2014. provedeno po sudskom ovršitelju, a u nazočnosti punomoćnika stranaka u tom postupku, ovdje tuženika pod 1 i 2 i to na prostoru skladišta Luka d.d. Split. Ovom prilikom je utvrđeno kako su predmetne pokretnine, odnosno čelične šipke i rebrasti betonski čelik, prije dolaska službene osobe na lice mjesta, izdvojene na posebno mjesto otvorenog skladišta, a nazočni punomoćnici stranaka i predstavnik Luke d.d. Split potvrdili su kako taj izdvojeni materijal svojom količinom odgovara onoj iz ovršnog prijedloga te je nakon toga obavljena procjena njihove vrijednosti u ukupnom iznosu od 5.996.739,00 kn (3.067.405,00 kn + 2.929.334,00 kn). Također je utvrđeno kako su ove pokretnine zaplijenjene i ostaju na čuvanju u poduzeću Luka d.d. Split do određivanja sudske javne dražbe, tako da je zaključak od 16. listopada 2014. u cijelosti proveden.

Dana 14. studenog 2014. zaprimljen je prigovor treće osobe, ovdje tužitelja Techcom GmbH, uz prijedlog za odgodom ovrhe, a iz njegovog sadržaja proizlazi kako tužitelj obavještava sud o nedopuštenosti ovrhe, uz obrazloženje kako je isključivi vlasnik predmetnih pokretnina.

Odlučujući po prigovoru, sud je rješenjem broj Ovr-5034/2014 od 5. ožujka 2015. uputio ovdje tužitelja u roku od 15 dana pokrenuti parnični postupak protiv ovdje tuženika pod 1 i 2, radi proglašenja nedopuštenom ovrhe određene rješenjem od 12. rujna 2014.

U skladu sa zaključkom broj Ovr-5034/2014 od 13. veljače 2015. dana 6. ožujka 2015. u zgradi suda održana je javna dražba u nazočnosti punomoćnika parničnih stranaka u ovoj pravnoj stvari te doneseno rješenje kojim se, ovdje tuženiku pod 2, kao ponuditelju, dosuđuju predmetne pokretnine u cijelosti, uz utvrđenje kako se one nalaze u posjedu trgovačkog društva Luka d.d. Split, a pisani otpravak ovog rješenja o dosudi dostavljen je svi sudionicima ovršnog postupka, odnosno strankama u ovoj parnici.

Rješenjem broj Gž Ovr-1209/2015 od 7. srpnja 2015., Županijski sud u Splitu odbio je žalbu ovdje tuženika pod 1 izjavljenu protiv rješenja o dosudi od 6. ožujka 2015. te odbacio kao nedopuštenu žalbu ovdje tužitelja izjavljenu protiv iste prvostupanjske odluke, tako da je ista označenog 7. srpnja 2015. postala pravomoćna.

Rješenjem o namirenju broj Ovr-5034/2014 od 16. studenog 2015. utvrđeno je kako su iz sveukupnog iznosa od 2.998.371,00 kn dobiveno prodajom namirena potraživanja ovdje tuženika pod 2 i to trošak ovršnog postupka iz rješenja o ovrsi u iznosu od 71.107,75 kn, daljnji trošak tog postupka u iznosu od 337.695,05 kn, zatezna kamata u iznosu od 922.106,89 kn i dio glavne tražbine u iznosu od 1.667.461,31 kn, dok je odbijen prijedlog ovdje tužitelja za namirenjem troška skladištenja predmetnih pokretnina u iznosu od 451.489,41 kn, kao i prijedlog za namirenjem troškova postupka preko odmjerene iznosa.

Postupajući po žalbi ovdje tužitelja, Županijski sud u Splitu svojim je rješenjem broj Gž Ovr-1937/2016 od 5. prosinca 2016. potvrdio pobijano rješenje o namirenju u dijelu kojim je utvrđeno namirenje prebijanjem potraživanja ovdje tužitelja te u dijelu kojim je odbijen njegov prijedlog za namirenjem troška skladištenja predmetnih pokretnina u iznosu od 451.489,41 kn.

Prije svega, a uzimajući u obzir stanje gore označenog ovršnog spisa, sud smatra kako ne stoje navodi tuženika o bespredmetnosti postupanja u ovoj parnici, budući se ovršni postupak koji je tuženik pod 2 vodio protiv tuženika pod 1, ne može smatrati dovršenim. Naime, odredbama iz čl. 68. Ovršnog zakona (NN broj 112/12, 25/13 i 93/14, dalje OZ/14) koji je stupio na snagu za postupke pokrenute od 1. rujna 2014., propisano je kako se postupak ovrhe smatra dovršenim pravomoćnošću odluke o odbacivanju ili odbijanju ovršnog prijedloga, provedbom ovršne radnje kojom se ovrha dovršava ili obustavom ovrhe, a dovršenje ovrhe provedbom posljednje ovršne radnje sud će utvrditi rješenjem. Iz stanja u spisu jasno proizlazi kako ovršni sud nije donio odluku u skladu s citiranim odredbama, a suprotno tome, njegovo rješenje o dosudi tek je dijelom pravomoćno i iz svega proizlazi kako je tražbina tuženika pod 2 namirena dijelom, a ne u cijelosti pa tvrdnje tuženika kako bi tužbeni zahtjev valjalo odbiti iz gore označenih razloga, nemaju činjeničnu ni zakonsku osnovu.

Što se tiče postupka ovrhe, valja navesti kako je prijedlog za ovrhu tuženika pod 2 od 11. rujna 2014. sadržajno u skladu s odredbama iz čl. 29. OZ/14, odnosno podoban za ovrhu i utemeljen na javnobilježničkoj ispravi, kao valjanoj ovršnoj ispravi, u smislu odredbi iz čl. 23. OZ/14. Dakle, ovršni prijedlog, a s tim u vezi i sudsko ovršno rješenje, sadrže sve elemente koji su neophodni za zakonito određivanje i provedbu ovrhe, budući su označeni ovršna isprava na temelju koje se traži ovrha, ovrhovoditelj i ovršenik, tražbina čije se ostvarenje traži, sredstvo kojim ovrhu treba provesti i predmet u odnosu na koji ga treba provesti. Nadalje je utvrđeno kako je tuženik pod 2 dana 3. studenog 2014. pljenidbenim popisom i istodobnom procjenom pokretnina sastavljenim i provedenim po sudskom ovršitelju, u smislu odredbe iz čl. 143. OZ/14 stekao založno pravo na tim stvarima, uz napomenu kako među strankama nije sporno da je tuženik pod 2 otpremnik i to temeljem ugovora o poslovnoj suradnji, sklopljenog s tuženikom pod 1, stoga je valjalo cijeliti i odredbu iz čl. 868. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (NN broj 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15, dalje ZOO) po kojoj otpremnik, radi osiguranja naplate svih tražbina nastalih u svezi s ugovorom o otpremi, ima založno pravo na stvarima predanim radi otpremanja i u vezi s otpremanjem, sve dok ih drži ili dok posjeduje ispravu s pomoću koje može njima raspolagati. S tim u vezi, tuženik pod 2 je i prije pokretanja ovršnog postupka i to dopisima od 27. kolovoza i 2. rujna 2014. obavijestio tuženika pod 1 o aktiviranju prava zadržavanja ovdje spornih pokretnina, radi osiguranja dospelje tražbine te namjeri naplate iz

vrijednosti zadržane robe. Konačno, tuženik pod 2 je na sudskoj javnoj dražbi održanoj 6. ožujka 2015. istakao najpovoljniju ponudu te mu je sud rješenjem označenog dana dosudio predmetne pokretne u cijelosti.

Slijedom iznijetog, sud smatra kako je ovršni postupak u cijelosti vođen u skladu s pozitivnim zakonskim propisima, a prije svega u skladu s odredbama OZ/14 koji je tada bio u primjeni i s tim u vezi u smatra kako je tuženik pod 2 postupao u skladu s načelima savjesnosti i poštenja, a posebno u trenutku pokretanja ovršnog postupka, pogotovo iz razloga što tužitelj nije dostavio dokaze koji bi izneseno utvrđenje osporili ili kako doveli u sumnju, pri čemu je za istaknuti kako je na njemu teret dokazivanja, kako to propisuje odredba iz čl. 7. st. 1. ZPP. Naime, tužitelj u tijeku ovršnog i ovog postupka ističe nedopuštenost ovrhe, a kao razlog tomu navodi kako je isključivi vlasnik predmetnih pokretnina, međutim u vrijeme pokretanja ovršnog postupka i donošenja rješenja o ovrsi pa i nakon toga, na okolnost osnovanosti svojih tvrdnji ne prilaže pravomoćnu presudu, javnu ispravu ili javno ovjеровljenu privatnu ispravu, kao jasne dokaze, niti su njegovi činjenični navodi općepoznati ili se mogu utvrditi primjenom pravila o zakonskim predmnjevanjima. Suprotno tome, valja istaknuti kako su tek 14. studenog 2014. zaprimljeni žalba tuženika pod 1 i prigovor tužitelja, izjavljeni protiv rješenja o ovrsi, u kojima se prvi put dovodi u sumnju vlasništvo na predmetu ovrhe te spominje treća osoba, odnosno tužitelj, kao navodni vlasnik predmetnih nekretnina, ali u prilog tome nema isprava koje bi potkrijepile takve navode. Ovome valja dodati kako tuženik pod 1 uz žalbu prilaže dopis tužitelja upućen tuženiku pod 2 putem e-pošte dana 5. rujna 2014. kojim ga obavještava kako pravo zadržanja na predmetnim pokretninama ne postoji jer zadržana roba nije u vlasništvu tuženika pod 1, već u isključivom vlasništvu tužitelja, međutim to pismeno upućeno prije podnošenja ovršnog prijedloga, nije i ne može biti zakonom propisana isprava kao dokaz o stvarnom ovlaštenju treće osobe i u ovoj parnici nema pravnog značaja. Dakle, sud smatra kako se radi o pismenu bez valjanog činjeničnog i dokaznog uporišta, stoga ga tuženik pod 2 nije trebao uzeti u obzir kao pravno relevantnog, pri čemu valja istaknuti kako je ova stranka, kao sudionik ugovora o poslovnoj suradnji, kontinuirano i u skladu s preuzetim obvezama, obavljao za tuženika pod 1 poslove otpremnika, odnosno poslove međunarodnog otpremništva, carinskog zastupanja i prometno-agencijskih poslova u svezi otpreme i dopreme robe svog nalogodavca, stoga se ne nalazi razloga zbog čega je u odnosu na predmetne pokretne trebao dovoditi u sumnju tuženika pod 1 kao njihovog vlasnika. U prilog iznesenom stavu ide i činjenica da je tužitelj osnivač tuženika pod 1, kako to proizlazi iz registra Trgovačkog suda u Splitu, stoga bi bilo životno i očekivano te u duhu dobre poslovne suradnje, da je tuženik pod 1 na primjeren i pravodoban način obavijestio tuženika pod 2 o stvarnom vlasništvu predmetnih pokretnina, ukoliko je to doista bio tužitelj, međutim o tome nema traga. Štoviše, posebno je valjalo cijeniti držanje tuženika pod 1 prilikom popisa i pljenidbe predmeta ovrhe po službenoj osobi suda dana 3. studenoga 2014., budući iz priloženog zapisnika proizlazi kako je taj postupak proveden u nazočnosti punomoćnika tuženika pod 1 koji tom prilikom nije iskazao nikakve primjedbe, a pogotovo spomena na okolnost vlasništva popisanih, procijenjenih i zaplijenjenih stvari. Dakle, tuženik pod 2 u trenutku stjecanja založnog prava na popisanim pokretninama nije znao niti je morao znati za razlog zbog kojeg bi ovršni postupak bio protivan zakonu i time nedopušten, budući je tek nakon toga, odnosno 14. studenog 2014. zaprimljena žalba tuženika pod 1, a i prigovor tužitelja. Konačno, valja dodati kako je nakon svega i ovršni sud uputio tužitelja u parnicu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, jer je ocijenio kako njegovi navodi nemaju valjane dokazne i zakonske osnove.

U skladu s ovako utvrđenim činjeničnim stanjem, sud smatra kako nema dokaza da je tuženik pod 2 postupao nesavjesno ili nepošteno, već iz svega proizlazi suprotan zaključak kako je bio savjesni i poštenu stjecatelj predmetnih pokretnina, a pored toga nema dokaza da je ovršni

postupak vođen u suprotnosti sa zakonskim odredbama. Dakle, tužitelj nije dokazao osnovanost navoda iz prigovora zbog kojih je upućen u ovu parnicu, stoga predmetna tužba nema valjanog zakonskog uporišta, radi čega je tužbeni zahtjev, postavljen radi proglašenja ovrhe određene rješenjem broj Ovr-5034/2014 od 12. rujna 2014. nedopuštenom, valjalo odbiti u cijelosti, kako je i odlučeno u izreci ove presude.

U odnosu na podredni tužbeni zahtjev postavljen radi isplate iznosa od 5.996.739,00 kn te radi isplate troška ovršnog postupka, već je ranije navedeno kako tužitelj u svom prigovoru podnesenom 13. studenog 2014. pobija rješenje o ovrsi isključivo iz razloga postojanja prava koje sprječava ovrhu, odnosno ističe svoje pravo vlasništva na pokretninama koje su predmet ovrhe. U svakom slučaju, ovršni sud ga je u povodu tog pravnog lijeka uputio na pokretanje ove parnice isključivo iz razloga označenog u prigovoru, što znači da je u predmetnom parničnom postupku bio ovlašten podnijeti tužbu radi proglašenja ovrhe nedopuštenom, a ne i radi isplate novčanog iznosa, jer se takav zahtjev temelji na činjenicama koje nisu bile iznesene u prigovoru protiv rješenja o ovrsi. Dakle, ovaj sud ne može dopustiti raspravljanje i odlučivanje izvan utvrđenih granica, stoga je o tužbi u dijelu kojim se zahtijeva isplata gore označenog iznosa i troška ovršnog postupka, valjalo odlučiti kao u točki I izreke rješenja.

S obzirom na ishod parnice, tužitelj je u skladu s odredbom iz čl. 154. st. 1. ZPP dužan naknaditi tuženicima trošak ovog postupka.

Tuženiku pod 1 priznat je trošak zastupanja na ročištima održanim 11. lipnja, 10. rujna i 19. studenog 2018. u iznosu od 54.980,00 kn za svako i to u skladu s Tbr. 7. toč. 1., Tbr. 9. toč. 1. i Tbr. 50. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 142/12, dalje OT). Također mu je priznat i trošak zastupanja na ročištima održanim 26. veljače, 11. studenog i 22. prosinca 2020. u iznosu od 27.490,00 kn za svako, a sve u skladu s Tbr. 9. toč. 2. i Tbr. 50. OT. Dakle, priznat mu je iznos od 247.410,00 kn koji je valjalo uvećati za 25% PDV, što daje ukupan priznati trošak ove stranke u iznosu od 309.262,50 kn, dok se u više zatraženom dijelu njegov zahtjev ne drži osnovanim, uz napomenu kako nije priznat ni trošak sudske pristojbe ove odluke, budući tuženik nije u obvezi njezinog podmirenja.

Tuženiku pod 2 priznat je trošak sastava odgovora na tužbu od 14. ožujka 2016. te podnesaka od 29. lipnja 2018. i 21. prosinca 2020., kao i zastupanja na ročištima održanim 11. lipnja, 10. rujna i 19. studenog 2018. u iznosu od 54.980,00 kn za svaku označenu radnju i to u skladu s Tbr. 7. toč. 1., Tbr. 8. toč. 1., Tbr. 9. toč. 1. i Tbr. 50. OT. Također mu je priznat i trošak zastupanja na ročištima održanim 26. veljače, 11. studenog i 22. prosinca 2020. u iznosu od 27.490,00 kn za svako, a sve u skladu s Tbr. 9. toč. 2. i Tbr. 50. OT. Dakle, priznat mu je iznos od 426.095,00 kn, koji je valjalo uvećati za 25% PDV i trošak sudske pristojbe odgovora na tužbu u iznosu od 2.500,00 kn, što daje ukupan priznati trošak ove stranke u iznosu od 535.118,75 kn, dok se u više zatraženom dijelu njegov zahtjev ne drži osnovanim, uz napomenu kako ni ovaj tuženik nije obveznik podmirenja sudske pristojbe ove odluke, stoga ni njemu nije priznat taj trošak.

Slijedom iznijetog, tužitelju je naloženo naknaditi parnični trošak tuženiku pod 1 u iznosu od 309.262,50 kn, a tuženiku pod 2 u iznosu od 535.118,75 kn, kako je i odlučeno u točki II izreke rješenja.

Split, 12. veljače 2021.

Sudac

Branko Malenica

PRAVNA POUKA Protiv ove presude i rješenja nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana njene dostave. Žalba se podnosi Županijskom sudu, a putem ovog suda u tri primjerka.

DNA

- pun. tužitelja
- pun. tuženika pod 1
- pun. tuženika pod 2

Broj zapisa: **eb2f7-4b5be**

Kontrolni broj: **0636d-0c583-2212a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=BRANKO MALENICA, L=SPLIT, O=OPĆINSKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.